

Ніна Матвієнко очолить журі

НІНА МАТВІЄНКО очолить журі ЕТНОФЕСТИВАЛЮ “СТРИЙСЬКІ ПОТОКИ”

Співачка Ніна Митрофанівна Матвієнко народилася 10 жовтня 1947 р. в с. Неділище Ємільчинського району на Житомирщині у [сім'ї Митрофана](#) Устимовича та Антоніни Ільківни Матвієнків п'ятою дитиною. Окрім матері, її доглядали Толя, Люся, Марія і Микола, вона ж була нянькою Василеві, Валентині, Іванові, Михайлу, Поліні та Володі (у родині було одинадцять дітей). Працювати Ніна почала з чотирьох років: доглядала молодших братів і сестер, пасла худобу, одного літа навіть “наймитувала” у дядька Архипа в сусідньому хуторі Гонорино. “Я в такій сім'ї народилась, – зізнається співачка, – що в дитинстві нічого людського не бачила. Тільки й свята, коли тато не був п'яним і вони з мамою співали...” Батько мав важкий характер. Горілка витравила з його душі співчуття і ласку. Не чули діти від нього доброго слова, ніколи тепла батьківська рука не опускалась з ніжністю на дитячі голови... Життєвим оберегом для родини стала мама – Антоніна Ільківна. Її енергії, добрих слів, ніжності і теплоти вистачало на всіх. Мала вона і неабиякий співочий талант, в повній мірі успадкований дочкою, могла співати в три, навіть, в чотири голоси. Ніна й досі впевнена: якби не обставини, якби не важка селянська доля, могла б її ненька стати великою співачкою (наприкінці 1970-х років Ніна записала диск із материними

піснями). Сказати, що родина жила бідно, значить нічого не сказати. Щоб хоч якось полегшити собі життя, батьки вирішили віддати когось із дітей до інтернату. Вибір спинився на Ніні. Одинадцятилітня дівчинка мала веселий характер, легко сходилась з людьми. Мама вважала, що їй легше буде перенести розлуку з рідною домівкою. Отож, 1958 р. Ніна пішла навчатися в школу-інтернат в селищі Потіївка Радомишльського району. Це була перевірка сили її характеру і волі, любові до життя і до людей. Один із вихователів карав її за найменшу провину, годинами тримав у кутку на колінах, загадував виконувати найважчу роботу... Ламав горду душу. Не зламав, на щастя... Не зважаючи на те, що співачка була дрібненькою дівчинкою, вона стійко перенесла всі важкі випробування, не зневірилась, не загубила світлих почуттів і віри в себе. У школі займалася легкою атлетикою та акробатикою, співала пісні Людмили Зикиної. У дев'ятому класі закохалася у вчителя Івана (однак через нехорошу поведінку згодом його покинула). Одна з улюблених викладачок Людмила Іванівна, зачувши по радіо виступ хору імені Григорія Верьовки, порадила Ніні професійно зайнятись співом і спробувати себе у цьому мистецькому колективі. Дівчина дізналася про вокальну студію при хорі, поїхала туди, подивилася, сподобалось їй, але закінчивши інтернат, влаштувалася на завод "Хіммаш" копіювальницею, потім – помічницею кранівника. Там вперше почула вдячні слова про свій спів і нарешті кинула сміливий виклик долі – почувши, що в Житомирі набирають дівчат до участі в естрадному вокальному ансамблі, приїхала на проби до обласного центру. В Житомирській філармонії дійсно мріяли про створення жіночого вокального гурту. Але Ніна Матвієнко – природжена солістка, її неповторний голос, що має дивовижну силу і політ, близька до автентичної манера виконання ніяк не в'язалися з колективним естрадним співом... Ніні ввічливо відмовили (проби вдало пройшла інша легендарна українська співачка – Раїса Кириченко).